

De wonderlijke wereld van Eric de Brabander **Onderhoudende verhalen, vaak verrassend**

door Ko van Geemert

Eric de Brabander zit niet graag stil. Hij heeft een drukke tandartspraktijk, maar ziet daarnaast kans regelmatig tochten met zijn boot te maken en veelvuldig op de fiets te stappen om over zijn geboorte-eiland Curaçao te crossen. Bovendien schrijft hij romans. En wel in rap tempo: sinds 2009 publiceerde hij er vijf, recent verscheen een Amerikaanse editie van *De supermarkt van Vieira* uit 2013 en een vertaling in het Papiaments van zijn debuutroman *Het hiernamaals van Doña Lisa*.

Nu is er dan deze verhalenbundel: *Het geluid van naderend onweer*.

De meeste van de 27 verhalen spelen zich af op Curaçao. Zo is er de donkergekleurde advocate Xiomara, die van haar baas Stipp de opdracht krijgt een rol te vervullen in een rechtszaak die aangespannen is door de antizwartepietenbeweging. “Ik dacht dat dat een Nederlands probleem was, dat Pietengedoe. Hier doen we daar toch niet moeilijk over,” zei Xiomara. ‘Het blijkt,’ antwoordde Stipp, ‘dat het virus hier ongemerkt terechtgekomen is.’” Of het verhaal over het opzienbarende kunstwerk van de Curaçaose kunstenaar Herman van Bergen: een gigantisch bouwwerk, een kathedraal, geheel gemaakt van sumpiña’s, doornen van een acaciasoort die op het eiland veel voorkomt. Het geestige titelverhaal gaat over een tandarts die in de ban raakt van tatoeages.

Niet alles speelt op Curaçao, we komen ook een schooltje in Den Haag tegen en in Tucacas, Venezuela, wordt de lezer geconfronteerd met Duitsers met een schimmig oorlogsverleden.

Het verhaal ‘Bushmaster’ speelt zich af in Suriname, in Pikin Slee. De Granman leidt drie toeristen rond. “Opeens stopte hij midden op het pad. ‘Kijk...’ Hij wees naar een gat in de grond, een rond gat van zo’n vijftien centimeter doorsnede. ‘Zien jullie dat spoor mieren dat naar binnen loopt?’ Simone knikte. ‘Dan is de bushmaster thuis. De mieren maken zijn geschubde huid en zijn bek schoon.’ ‘Bushmaster? vroeg Randolph. ‘Dat is toch een giftige slang?’ ‘Dat kan je wel zeggen,’ antwoordde de Granman.”

De Brabander blijkt over een rijke fantasie te beschikken – een goudmijn voor de schrijver! – met soms bizarre, surrealistische trekjes: zo figureren in zijn verhalen 100-jarige duiven, een pratende hond, een jongetje dat kan vliegen, een vampier, een opgeviste zeemeermin, een engel en een ruimteschip. Veel van De Brabanders verhalen zou je magisch realistisch kunnen noemen en hebben daarin wel wat weg van het werk van Belcampo of Roald Dahl. Voordehandligger is misschien om De Brabanders inspiratiebronnen in Latijns-Amerika te zoeken, dat immers aanzienlijk dichterbij Curaçao ligt dan Europa, met auteurs als Borges, Marquez, Isabelle Allende of Alvaro Mutis. De Brabanders stijl is helder, zonder opsmuk, al werden we wel even opgeschrikt door de formulering: “Zijn steigerende lans werd devoot”! De verhalen uit deze bundel zijn alle onderhoudend en vaak verrassend. Eric de Brabander kennende zal de volgende publicatie niet lang op zich laten wachten. We kijken ernaar uit.

De auteur

Eric de Brabander (Curaçao) studeerde tandheelkunde in Nederland, werkte enige tijd aan een universiteit in New York en keerde daarna definitief terug naar Curacao. Hij debuteerde als schrijver in 2009 met de roman *Het hiernamaals van Doña Lisa*. Daarna volgde *Hot Brazilian Wax of Het requiem van Arthur Booi* in 2011. *De supermarkt van Vieira* in 2013. *Het dilemma van Otto Warburg* in 2016 en *De vergankelijkheid der dingen* in 2018. Van *De supermarkt van Vieira* verscheen in 2020 een Amerikaanse editie, vertaald door Scott Rollins.

Eric de Brabander, *Het geluid van naderend onweer*, Uitgeverij In de Knipscheer, Haarlem, 243 pagina's, ISBN 978 94 93214 04 0, € 18,50, maart 2021.

Bron: *Parbode*, 1 mei 2021